

Adrian Grauenfels

Iarna care nu a fost

Poezii și traduceri

EBOOK

Text: Adrian Grauenfels, Raluca Blezniuc

Traduceri: Adrian Grauenfels

Foto iarna – Nina

NightCafe-AI

Desene: Uca Maria Iov

EDITURA SAGA 2024

Editura SAGA

2019

Delicat

Ea mergea delicat
printre plante umbroase
recunoscându-le nu după catalogul de la intrare
ci prin intuițiile inimii

rășina cedrilor o învăluia
într-un prizonierat de bună voie

ca atunci când ne-am plimbat împreună
prin hățșurile boemiei, unde n-am fost niciodată

apoi noaptea,
prin ploaia de vară
cu picioarele ude
ne mișcam încet
ca doi amanți
condamnați la moarte...

Decafonie

El trăgea clopote pe digul de vorbe
și toți știau că vor veni furtuni în paharul cu apă
O bătea în stil fericit, gutural ca un papă de Avignon,
hoțoman și mesianic
purtând măști de cauciuc cu lacrimi aplicate mecanic
trăind o senzație de frenezie voalată
din tată devenea bunic apoi o sclavă devotată
simțind în ficat și în stern
un duplicat al femeii de la mal
ce se grăbea spre el urcând cocoașa unui deal
bolnavă de litere bizare
căzută într-o starea de reversibilă visare
de care în răspăr o dezbrăcase vara
zăcând deznuzi sub ciorile ce urlau, seara...

Legi temporale

Am colecționat inimi
am strâns în pălărie clipe vechi
întrebări pe care nu le mai țin minte
ca de exemplu din ce unghi îți captez zâmbetul
sau pe ce scaun te așezi la cinema
când inima bate
conceptul "împreună"

într-un alt scenariu sunt un pion umil
care bâlbâie la masa regelui
cuvinte care se evaporă
apoi mă pierd pe coridoare lungi
pictate de Boccaccio

nu te chem să mă întâlnești,
la sfârșit de viață
distanța dintre noi se mărește
cu pătratul vitezei timpului.

Forța adevărului

Să dăm foc pădurii
să ardem hărțile cunoscute
am putea netezii munții
cu emoția inimii care gonește platitudinea

Pe ea ne urcăm ținându-ne de mână
amorezați de vorbe
plagiatori de deja vu
cu fluturi de plastic în stomac
în bocanc simt cuiul nehotărârii
adânc, neînțeleș, haosul.

Iată o caravană care stă!
blocată de forța unui cuvânt
sau de gândul scris în nisip
mai tare decât muntele din zare
este idea lui.

Lost, not found

El a pierdut-o definitiv, acum caută
pe buzele oricărei iubiri efemere
buzele iubitei, îmbrățișând orice
trecătoare întâmplătoare
se aruncă asupra ei ca și cum ea ar fi
iubita lui, a lui ar vrea să fie.

a pierdut-o definitiv, acum o caută
i s-a spus, ea vrea să se salveze
din păcat, de dorința nestăvilită,
de pasiunea care o rușinează.
nu e târziu, așa a zis, să se salveze.

el a pierdut-o definitiv, de parcă nici nu a fost
în imaginație sau în iluzie.
pe buzele altora caută buzele ei
să afle din nou ar vrea,
ce e asta dragostea.

Îți pictez un vis

Îți voi picta un vis
care să plutească
delicat
între valea umărului tău
până la valea din spatele genunchiului
ce nu va fi pictat cu mângâierea mâinii
va fi spus cu limba

ce nu se va spune cu limba
se va rosti prin cuvinte
uneori nu avem altă cale..

Auzul

îmi place să mă aud
mă urc pe-un scăunel ca să aud
mereu ascult, ud florile și-aud
auzul meu aude ud
când sunt ud
mă pot urca în orice dud
și chiar și nud eu după tine urc în dud
ca să te-aud, că vreau s-aud
și cât mult nud ai pus în zâmbetul deznud
și cât de lungă e o dungă
și cât de udă e o pungă
în care țin ca să aud
vocea ta, eu om zălud...

Licărul memoriei

nu tremurul perdelei ne-a trezit
ci un val venit prin surprindere, cald
o transparență a visului

o rază de soare ascuțită,
o sclipire a memoriei
croită în teatrul de umbre
în țara cea mai îndepărtată: copilăria

umbrele, ca o hologramă
se preling pe sânii tăi
și dispar în buric

poate-i un vis care se destramă
sau e mâna ta care mângâie ușor
pielea mea înfiorată?

oare tu ești? oare eu sunt?
vorbim o limbă aleasă
o fi asta dragoste, sau doar memoria ei?

1-2-3

1

Poezia trece și dispare,
e ca un fluviu infinit de vorbe. Există o legendă,
O Muză tânără vrea să treacă un râu fără să se ude și
așteaptă răbdătoare, ani, să treacă apele,
dar apa nu se termină niciodată.

Poezia, și ea, curge și dispare dusă de bărcile uitării.
Vin alte corăbii încărcate cu farmec, în alte bărci, alte povești și
alte drame. Muza se culcă și visează ceva ce nu poate vedea,
poezia devine o ființă. Ea are un nume dar și lucrurile au nume.
Ea are un corp, e ca o femeie cu un nume, e făcută din cuvinte
ele dau formă, sunet, dau viața cititorului, apoi femeia dispare,
se dizolvă în apă, muza îi întinde mâna, nu e nimeni decât
cercuri concentrice, poezia zace uzată, folosită, se simte deja
bătrână, poate fi aruncată într-un sertar prăfuit, esența ei a fost
consumată, ca o muzică ce se pierde în depărtare:

2

ce multe sunete stau într-o cutie
de pildă muzica care se ascunde într-un cello
violoncelul are forma unei femei
arcușul se plimba peste munții din zare
mă doare simfonia cu cor
bat din picioare în pauză

toți fug să cumpere apă minerală

e un act cultural sorbitul apei cu paiul
sunt sigur că Mozart nu a băut apă cu paiul
din clavecinul stricat curg sunete mute
mă uit la vecina care ascultă radio
se apleacă peste balustradă
pe balconul rond
atârnă la uscat cămașa soldatului rănit
când tot cartierul e un requiem
stăm treji în poarta nopții
eu mă las dirijat de tine
sunt o orchestră cu un singur acord final

3

Muza s-a trezit din visare. E plină de înțelesuri și mirare,
ea este cea care inspiră poezia?
Râul vechi de milenii, curge monoton și falnic între palmierii
oazei.
Soarele e sus, la cinci palme peste orizont, poetul
o ține de mână, ca pe o iubită prețioasă, ca pe o mireasă dusă în
brațe spre templul cu elefanți de marmură și mere de aur din
care amândoi mușcă cu poftă, în sfârșit au înțeles că poezia
cheamă mereu la emoția trăirilor noastre.

Urbanism

S-a răsturnat cerul
și străzile au fost tărate
de zigzagul modern
al zgârie norilor

greșise drumul noaptea
întârziat pe drumul spre casă
ecoul nu știa în ce urechi să intre
nici urmă nu-i
de a cui voce strigă

și o tăcere mov cuceri locul
orașul se făcu o inimă enormă
ce refuza să bată.

Depresia poetului

După cristalul din dulapul cu scrisori
aş putea deduce unde ai ascuns oceanul
în ligheanul cu otrava regală
două pumnale cizelate în mov
aderența ta la republica montană
totul îmi vorbește despre iubire
ca și de trădarea alternativa
a uitării
să uit?
să plec?
să mă sinucid?

ce alte bârfe discuta caii despre noi
uite acel murg cu pată verde între coaste
e un gnom plătit de rege să ne spioneze
între sâni și-au montat turnul Chindiei
și inserarea clipește pe când miresele
se aruncă în vid
cu fustele larg desfăcute ...

Matematica dorințelor

De mult nu ne-am mai tăvălit prin pofta de a ne atinge,
uite întind mâna și tu dispari
te prind de un picior
rămân cu o sandală ruptă
te iau de șold, se destramă ca un fum albastru
îmi zici.. sunt toată dorință..
iar eu defilez printr-un dor cu opt brațe
un baldachin care te privește când faci dragoste
una cu unul ($1/1$)
tu cu el ($1+1=2$)
fără el zero ($1-1=0$)
din doi căpătăm = un trup
din dans iese o nălucă

mâna mea pe sânul tău întreabă:
mă mai ți minte?
și el ecoul tău:
probabil că nu...

Motivul poeziei erotice

Poetul îndrăznește ce noi muritorii ratăm
lumea stă deschisă în fața lui
el vagabondează noaptea
el se plimba pe bulevardele orașelor
rostogolind aiurea
sticle goale de bere
sângele lui tânăr arde
însetat de dorință.

beția plăcerilor interzise
îi cucerește carnea și toate organele tinere
se supun și cedează.
hârtia e martor.

în felul acesta, poetul simplu, anonim
devine subiectul atenției noastre
din spațiul celest al poeziei
el coboară pentru o scurtă clipă
cerută de sângele lui ce-l conduce
spre noi, în clocot.

Baladă în 5 strofe

Au venit cu arcane și au prins lebedele
din lacul cel mare
deranjau bărcile și țipetele lor guturale
tulburau prințesa, fata de-mpărat

au secat lacul, au gonit broaștele
regele era surd la orăcăieli
consiliul de stat devenise
o mătase verde, putredă

au tăiat pomii, au smuls florile
regina nu suporta polenul nimănu
de care era oricum lipsită
în alergia ei lăcrimoasă

au adus statui de beton
cai de piatră dând cu picioarele în soclu
și tunuri ce ținteau orașul meu

au montat gherete și garduri de sârmă ghimpată
ziduri înalte ca să nu vedem petrecerile
curgea mierea pe barba miniștrilor
iar muștele cu arc și roțițe de bronz,
ciuguleau bâzâind ambrozie
dintre dinții de aur

Un singur nor cerșeam

Dacă ne-am fi putut întoarce
la perechea de pinguini
care s-au găsit
prin bățai de aripi
plonjând cu ciocurile unite
pe o insulă uitată
născută din imperceptibile mișcări
care mută încet glia spre mare
în pantă dulce, molcomul ei verde

și toată împărăția cerului
ne era în albul gurii
ca un vis plăcut de spumă
rămas în urma vaporului

ah.. dacă ar fi fost posibil
să împietrească timpul
măcar un singur nor

Matrimoniale

Ne-am prezentat degeaba
Peste nimic plutea zero
De aici începe eternul
Astea-s genitalele pământului
Aceasta e vagina delicată a universului

Doar fetele frumoase ca tine știu
veselia acestei vieți
de parcă joacă șotron

A sări de unul singur
peste vântul curbat
peste grosimea liniei...

Surdomutul de la parter

Nina de Azuel Corason
în fusta sa înflorată corfu
însoțită de doi fluturi birmanezi,
o sticlă de Campari
și
mirajul serilor pe deal
sub un cer mult mai înalt
decât cel forțat cu bidineaua de mării pictori
sau
de poeții îmbibați cu ambrozie
captatori de imagini cu totul și cu totul neîntâmpate
ca de pildă întâlnirea
privirea
sau
zâmbetul
iubirea
despărțirea
plecarea
posibile doar în cărțile josnice
pline de minciuni și reclame comerciale

în schimb, omul de rând este captiv sincerității sale
capabil de un mare vacuum sufletesc
deși discută zilnic
despre
anodine iubiri
cu surdomutul de la parter

Butonul tăcerii

Ahh am visat
ca în viitor voi avea un buton verde
fosforescent în palmă
pe care scrie tăcere
sau ajutor
sau la revedere

ce minunat acest buton
îl apăs cu încordare
cu extremă mirare
își iată c-a venit tăcere
nimic nu trece cu vedere
doar multă, extremă, tăcută tăcere

sunt singur cu acest buton
în palma strânsă acordeon
și nu mai vreau să mă trezesc
visez că tot apăs
pe ultravioletul te iubesc...

Pentru Camelia

Îmi aduci aminte de studenție
de fetele în rochii mini
aplecate peste balustrade paralele
cât să le ghicești intenția și religia

efemerul era din carton
viața se număra cu sticlele de bere
tu unde dansai?
ce pantofi îmbrăcai în desculțul dorului?

îmi aduci aminte de universitatea din Salamanca
mai veche decât cea mai veche dantelă
pereți surpați, locuiți de vietăți cu pene
și freământul orașului plutea peste umbre

ai fi vrut să fi sărutată în tren?
între două gări, între două banchete cu soldați secluzați
războiul dintre noi era un pretext
câtă dorința strânsă ghem zăcea în ranița cu amintiri
nimic nu era fals
doar fluierul locomotivei ,
tristețea din privire..

Subtile semnale subtile

Pentru că afară se zbăteau vedenii
pentru că nestăpânite fantome trăgeau din mine
numele tău, casa ta și ochii tăi
verdele unui cub în care nu poposeau păsări
ne zbăteam, ne vorbeam
cât cuprindea orizontul prevedeam plecări
migrări, apoi naufragii

puneai flori în toate ulcelele
îngropate visele gemeau de sub perne
scriai pe pereți cu lacrimi
mă chemai cu semnale subtile
într-o zi voi veni cu miros de fum și scorțișoară
vom sta la masa albă
ca doi vechi prieteni
rumegând toate tăcerile...

Munchausen

Bucătăria militară
aceasta academie
a mirosului de ceapă prăjită
amestecată cu praf de pușcă
intrăm în ordine, noi soldații mestecând nisip
căpitanul, vechea poveste cu un picior-proteză
toarnă ceai în fatalitate
scrisorile de acasă
le țin la piept necitite
masca de gaze îmi sufoca vederea
în somn visez că dorm
la marginea unui pat, o corabie
dincolo, o livadă plină de piersici
sunt un bătrân fricos
mi se spune să mă ascund în ghiuleaua de tun
așa am să ajung acasă
mai repede decât sunetul
chiar înaintea decesului formal
important e să ai toate certificatele la zi

în țara asta războaiele nu durează
se nasc atât de mulți copii
și toți se joacă cu pistoale
la început, umplute doar cu apă...

AKI NO TANO

Culorile florilor
au dispărut deja
în fadul ideilor mele

Viața mi-a trecut degeaba
Cum priveam cu extaz
verdele cascadei Hoshi

O femeie mi-a zis:
Iishi bakari ni
(Într-o clipă voi reveni)
Mai stau, aștept
Până când luna trece-n zi
Doar pentru că a spus-o...

***

Lumea stă neschimbată
Semințele sădite de străbuni
Cresc frunze în inima mea
Cuvintele, poeme uitate
sunt o amăgire fugară
Moartea e moarte

***

Primăvara a trecut
Îmbrăcată-n mătase albă
Să-mi amintesc de câmpul de orez
În care picioarele tale
pluteau suav
scormonind umezeala sufletului meu
Aki no tano

O remarcă

După ani de privit
prin rama geamului la trecătoare
și uneori păstrată
lângă pastilele calmante
din desaga dusă în spate
a explodat iubirea
într-un neașteptat loc și moment

remarca aceasta nu este legată
de ficțiunile literare
ca de exemplu frecarea ruginii
colectată de cufărul numit "dragoste"

sau ca spălatul cuvintelor "abandon, împreunare, durerea
iubirii"..
ca să îndepărtăm saliva lipită de ele
în timpul faptelor noastre.

Geometrie

Să stai în centru
să radiezi ca Pitagora înțelepciune
vara să alergi după berze desculțe
casa ta să fie un templu dat cu lac de unghii
pe paharul cu vin rujul să surâdă larg
ca o petală la venirea serii
și o muzică albă să se scurgă din fierul roților
cu care măsoară
cercul
în care
e loc
pentru cifra 2
cifra NOI

Norul Interior

Trupul îi era înconjurat de pleoape
cărțile o încercuiau până la grindă
în jurul patului zăceau leșinuri
povești de ceară, scâncet și cuțite
așa dormea sâmbetele
cu cărți grele uitate pe piept
cu sâni striviți de carete de bronz
trase de cai ce mușcau din carnea ei tânără

și muștele de cuvinte
zumzăindu-i în coada ochiului
pe un fir subțire, coborau comete

Tu bei cafea?

cănille noastre de cafea
perechi perechi
urcă spre cer
din cufărul zilelor

acolo, am fost o singură carne
între alții
care plonjau noaptele
și se întorceau ca vulturii
valuri, valuri
în scâncete

fluxul și refluxul caută țărnel ferm
valurile mici sunt că răsufllarea noastră
îți ascult respirația
cu capul lipit de sân
stânci înalte

nu se aud cuvinte
dar te vedeam
privind anii tăi în oglindă
erai tu însuși
ca un dumnezeu

Un glonte de argint

Tot ce era de pus în tavă
a fost scopit cu lingurița ta de argint.
materia mea întunecată pare indestructibilă
din pricină că vidul este insuportabil
visele galopează înăuntru:

podeaua stă linsă ca o tablă de șah
în liniștea de după amiază
bârfele, scrobitele, molatecul, curățenia
răutatea, se odihnesc

cu toate acestea este o minciună
că tristețea ne eliberează
sau produce transformări în suflet
de aceia am procurat pentru tine acest glonte,
un glonte de argint.

Cel mai bun poet

Cel mai bun trădător
e un pitic ce trece-o mare
pe un vapor plin de ferestre
prin ele zboară pasărea de foc
purtând la țarm senzaționala veste

cel mai bun actor, cu albă trenă
își taie venele pe scenă
lăsându-mă să sângerez
în parcul cu peisaj burghez
cel mai bun filosof
(adorat explicit de femei)
petrece semidocht pe canapele
teoria timpului pierdut
eu mor ucis pe câmpul cu lalele

cel mai bun poet
doarme cu mâinile în buzunare
ademenind Eve cu stanțe aleatoare
printre lei verbali și coaste simulate
scrise cu pana lui
pe trupul meu, de lată, uscată, lungă etate

Pentru Adala

Dai la o parte tot praful istoric
tu vrei să ajungi la miez
acolo unde Dumnezeu se joacă cu literele celeste
uite din Aleph a făcut omul
din Beth casa lui
din Kuf soarele, olanele, algebra
din Dalet femeile și ușile, ca să le ținem închise
din Ghimel , gimatria, Ierusalimul, muntele Sodom
ne-a îmbolnăvit imaginația,
să-i descifrăm creația ne-a lăsat.
doar de poezie a uitat
era prins cu alte fantome
muzica, dansul, zborul îngerilor peste aurore mov

pe când noi răzvrățiții
pirații gândurilor
manipulatori de înțelesuri
ne jucăm în nisipuri
deranjând valurile, ciorile, orizontul
și alte suflete chinuite
de întrebări.

Sarabande

mi-ai spus că știi sarabande,
cu pașii mici trecând prin mine
destule chestii masculine
am pus pe masa cu glicine
la tine în balcon
o piatră mică

balcon, terasă, galben nor
plonjat în vidul ascensor
o dără de parfum lăsată
în viața mea neterminată
simți?

orașul ăsta cu muzee
cu trenuri mari, cale lactee
neîncăpătoare pentru noi
visam visări cu întâmplări în doi
lămpi cu cristale, clinchet de sărut
desculță tu, aveai în cap șampanie Brut
și ai plecat la ora cinci, așa ai vrut

sarabanda este un dans al plecării
un haiku despre freamătul mării
o carte, un cuțit, o stare
și dacă gem și strig, te doare?
e ora cinci, se zbate geana

avei o lacrimă dar nu plângeai
doar așteptai să plec, dansai...

Poem scris cu degetul

Tot felul de voci are omul
toate-s despre el
și cine le aude, aude

cu toate vocile sale, omul
se află în gura mulțimii
și dacă sufletu-i vorbește,
cineva aude

dar cum să știe el omul
dacă vorba lui nu-i râsul minții
sau o fi ea vreun prunc
al scrisului cu degetul
pe roua răsuflării
la porțile nopții...

Discuții cu Raluca Blezniuk

În gară

mărșăluiau doi
primăvară pe trotuar, buimaci de iubire
gheare de pasăre picate în iarnă
uite, spune unul cu ciudă
gândul îl duce prin tren
toate ușile trebuie închise
se apropie un marfar osuar de taină în armata lui Ra
prin deșerturile apoase ale nu mai știu cărui ținut
se masturba o mumie apoi ia viață și îmi devine soție
uite, spune altul cu frică
cămile călare pe cai gonesc prin nisip
transpirând răzbunare în picioarele goale
partizani care umple șina cu sânge din venă
toată o nebunie deraiată
fetiță culcată cade din somn într-un zdup grângurit și focos
nucleară și goală
râde știrbă cu salivă gălbuie la buză
cere iubire și amintire
se plimbau doi prin vizual, astă-noapte cu lopata de cioclu

Din capriciile kremlinului

(jam session fosforecent cu adrian graunfels)

*

Acum o să urlu și mă voi retrage într-o lume nouă desfrunzit de
migrații repetate plin

de cuiburi văduvite caut ceva din tine în protocol în patru sute de
foi scrise cu migală în iarna lui 59

nu mai știu nici cum arată mașina mea de scris bate o singură
literă semantică citeai cu voce tare declarația de independență a
fochiștilor burlaci prin vocație prin străduința de a nu ne duce
dincolo ba chiar râdeai în hohot

celor care se opuneau călătoriei mână în mână de parcă am putea
uita vreodată

suntem sculptorii ipohondrii din Guayacanal

care poartă inima pe dreapta

îți văd genunchii răniți de privirile mele insistente ca o inchiziție
a luminii ca o desfătare în parcul cu rățuște poate e sfârșitul
carnavalului de la Rio

**

durerea mea vorbește singură în oglindă cu un nasture pe umăr
zilele seamănă cu marele zid chinezesc îmi tai singură respirația
clipă în care ochiul stâng

se îmbracă la costum și pleacă în descoperirea cuburilor

îi dau ochiului meu o pipă știm amândoi că vom dormi la noapte
într-o centrifugă

a doua zi vom aduna toate lemneleși din cauza asta

4 luni îmi va fi dor de tine ca de o cruce din cimitirul vesel de la Săpânța
mi s-a spus să mângai niște delfini pentru destresare dar eu mi-am luat de fiecare dată
rechini lângă mine care să mă rănească pe la spate
cum a făcut stalîn cu Trotsky
sufletul e ca un cort instalat de evrei într-o rockotecă
degetele oamenilor nu știu
exact ce-s alea principii morale pentru că totul se învâрте iar eu încă n-am prins
taurul de coarne am stat deoparteși am privit meciurile aroganților
am scos apoi 100 de grivni din buzunar să cumpăr dragoste faină și informații
dar ai plecat în aceeași zi cu manifestările ecologiste

***

Mă așez pe un morman de conserve retorice și cuget.
uite, tu de pildă, ai maniere frumoase
tu muști din căpșuni începând de la miez spre exterior
tu bei șampanie numai în compania unor doctori, psihologia de tranzacție fiind vădită între voi, pe canapeaua burgheză un nud fosforescent mirat tot timpul altul e cel care te privește.
tu ai un fel de a fi tristă când râzi. tu râzi cu lacrimi și contagiezi
spitalul în care te-au încarcerat cei bolnavi cu dilema seriei lui Fibonacci.
tu ești prietenă cu tine însuși și de aceea eu nu am loc nici măcar
că șosetă între pantoful de lac albastru și călcâiul tău fin.

tu ascuți Richter cu ochii închiși și mâna sprijinită de masă scârbită de orice gest romantic.

tu Aziza, nu crești legume și nici bani la săraci nu dai pentru că nu-ți stă în fire să te înjosești în zilele de eclipsă.

Ambrozia îți curge pe bărbie și pe sâni dar gustul ei l-ai uitat de când ți-ai pierdut candoarea copilăriei.

ar fi o mare nepolitețe să vin așa nepoftit și murdar, soios de dialogurile sterile cu mine însumi dar vreau să te văd

****

eu și manierele...

de-ai știi de câte ori am bătut cu pumnul în masă pentru a fi luată în serios de câte ori am luat calul și prințul și le-am pus lângă nadia dar mâna ei nu s-a mai mișcat .

viața nu e decât un șir de vase de ceramică expuse în sala de așteptare a unor tirani

spune-mi așadar ce vrei să auzi de la mine când ochii tăi au văzut mai multe tablouri decât gura mea a spus cuvinte.

pot lua monotonia și să intru în tine până ți se acrește de persoana mea

pașii prin lume nu sunt decât subite alegeri

omul modern n-are decât niște vene de plastic și pasiuni trezite în necunoscuți

mă trezesc cu planete aliniate greșit râd dar nicio clipă fatalismul nu m-a lăsat

să iau din căldura vocii tale, să pun la pachet stările rele și să vizităm Israelul pe o trotinetă

****

mărșăluiau doi
toate ușile trebuie închise
se apropie un marfar osuar, armata lui Ra prin deșerturile apoase
ale unui oarecare ținut
se masturba o mumie apoi ia viață și devine soție de general

uite, spune altul cu frică
cămile călare pe cai gonesc prin nisip transpirând răzbunare în
picioarele goale
partizani care umple șina cu sânge toate în amintirea noastră
fetița cade din somn cu lopata de cioclu.

Elementul AER

Eu sunt vagabondul
veșnicul nomad
ieri am sosit
mâine dispar
sub nici o schelă nu doresc fundații
nici rădăcini nu vreau să pun
am renunțat la amintirile amare
mă simt ușor, ca bula de săpun

umblu, circul, mă agit
eu nu mă leg și nu plutesc
aici printre acești umani
nu vreau să - îmbătrânesc
dar iată, vine o boare de vânt
găsește drum pe-acest pământ
..ah dar nu-i ușor de respirat
mă întreb ce oare ați făcut
cu aerul
ce odinioară l-am lăsat...

Poezia ebraică –TRADUCERI

Simțurile

Pe buzele celui cu corzile rupte
glasu-i pare altfel
Aleph nu sună Aleph
Beth nu mai este o casă
gura îi este grea
și vocea-i moale
iar ochiul său zace acoperit de pânzișuri

lovit de fulgerul ceresc
ți se schimbă gustul
capeți o față închisă,
simțuri ascuțite

mașină tactilă m-ai chemat,
îți aduci aminte?

cel lovit de vânturi
în cele 4 colțuri ale casei sale
singur rămâne
și greu în dragoste devine
ți-am spus
eu sunt greoi la dragoste

Israel Net 1956

Vine furtuna

Noaptea a încărcat corabia de pe râu
cărbuni, mormane
frunzele care zboară spre cer
ne anunță despre viteza vântului

deodată m-a stropit o rafală
am așteptat, la adăpost
eu și un pisoi singuratec

cu ochi mari am scrutat fulgerele,
de trei ori am încercat să discutăm
dar n-am găsit cuvinte...

Shlomo Zamir
1926

Autoportret

Când vor găsi oasele mele după mii de ani
vor zice: descoperire!
și iată diagnoza:
oase lungi-drepte
oase întru dreptate
cu pasul larg
pe căile patriei
craniul rotund, curat de gânduri limpezi.
inima mâncată de viermi
până la florile oranjierilor
fără păr alb, lucidă,
lipsită de dragoste...

Ester Rab
1894-1981

Linia de demarcare

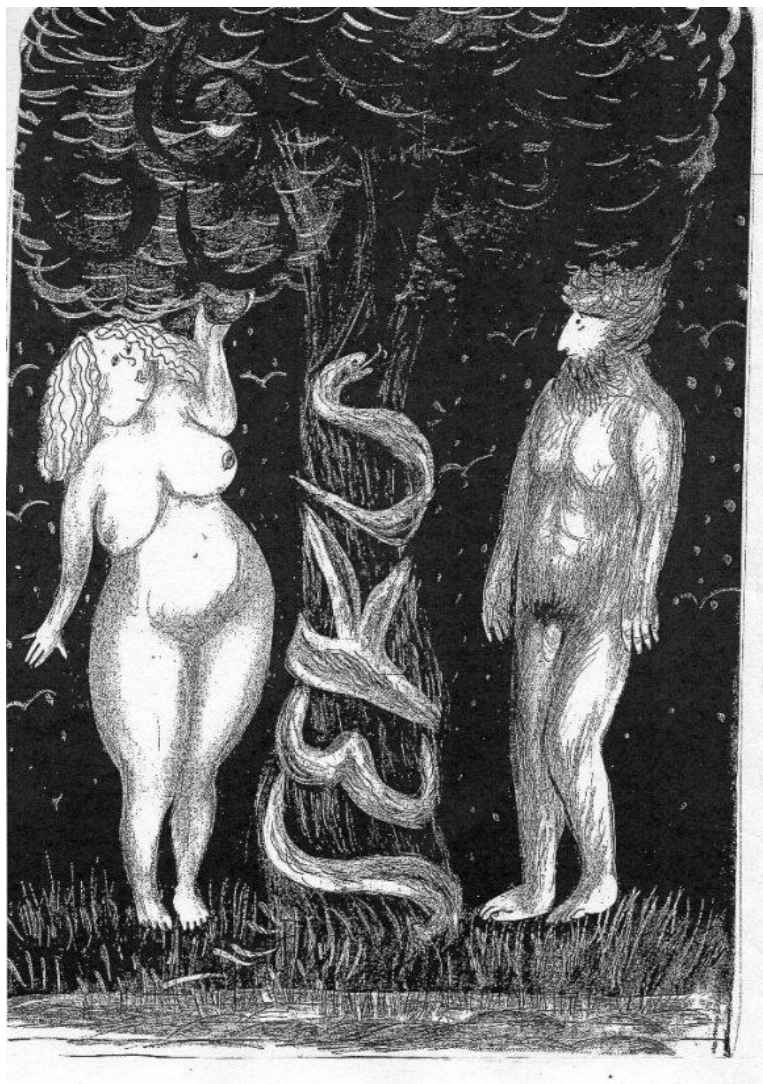
De linia de demarcare
să ne prindem
de colțurile casei,
de adăpost.
ești cu mine la poalele morții
luat și târât din viață, un necunoscut,
cioburile ce le-ai strâns
se răspândesc iarăși în mine
furia zilnică, enigma.
zilele sunt acum numărate
vulcanul din buricul orașului
stă să scuipe întrebări despre existența mea
mă reculeg în brațele tale
fără îndoială, draga mea,
sunt în partea ta cea înșelătoare
verifică.

Ghili Danon

1975

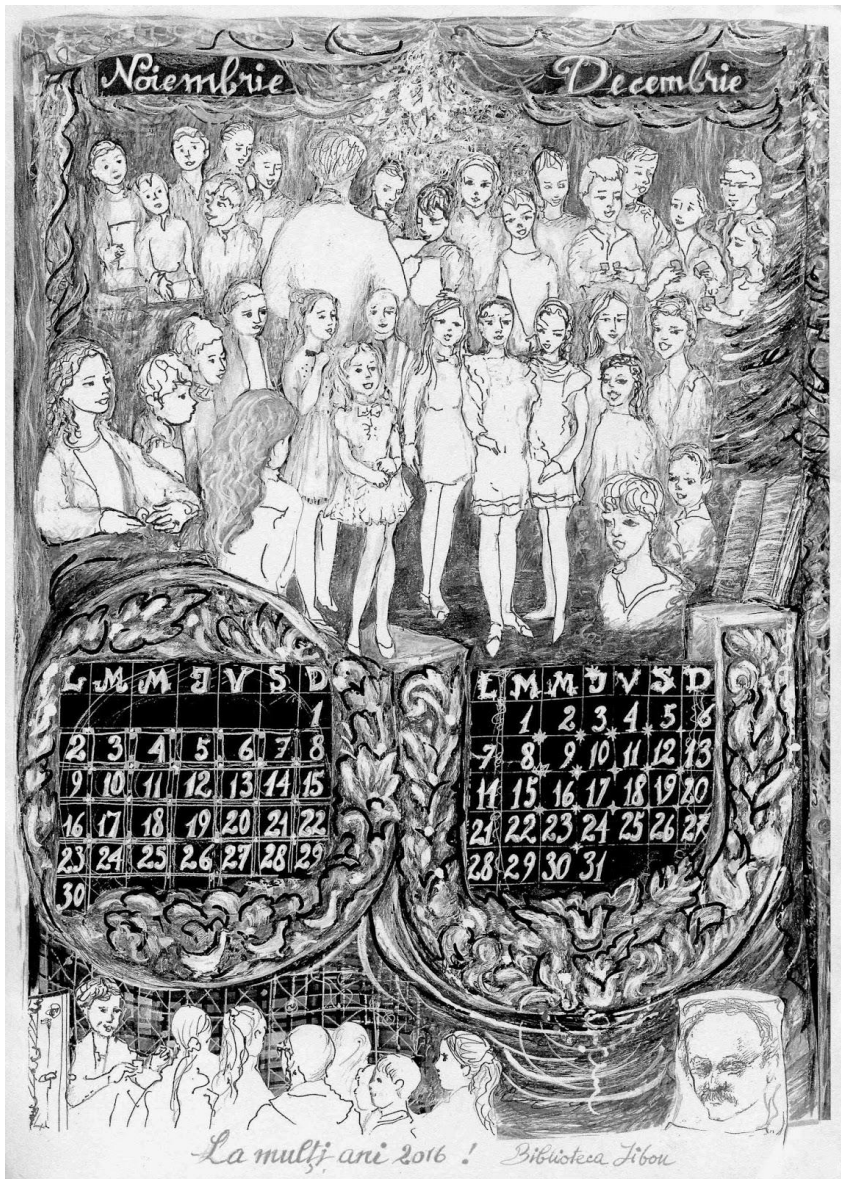
din vol. Omul din Tanzania

El și EA (Ucă Matia Iov – desene)

el și ea
plante guralive în noapte
patul se clatină
curtea se mișcă
și ușa, vaza, perdeaua de pânză
nu-mi amintesc de ce era întuneric adânc
și câte fețe mă priveau
dar de copil bănuiam
că va veni ora
în care din grămada de cârpe de mătase
vor crește lucruri moi și pofta să le țin de mână
mână în mână
ca pe o pasăre
căreia îi dai drumul
să zboare singură..

Autor : Israel Eliraz
din volumul "Urgențe"

La multi ani 2016! Biblioteca Sibou

Istorie

Istoria curge peste noi
ca saliva din colțul gurii
te întrebi, ce miros a produs pofta asta de mâncare?
cu alte cuvinte, care este rostul poveștii
scrise de cel sătul?
la căderea serii orașul e o farfurie goală
zgârie norii
se ciocnesc
ca furculița de cuțit pe masa noastră
în așteptarea cărnii.

***

Ionatan Kunda
1986
din volumul " Condiții preliminare"

Yael

Dansul era lent
eu un cal miop
Yael cea frumoasă,
frumoasă
totul părea posibil

vezi bine Yael
cum te ridici în aerul cald
sub fuste toți te ocheau
și pionul, regele, oftau

târziu dansatorii au plecat
spre lumea practică, precisă
tu ai rămas la mine-n gând
o pată indecisă

să reparăm două suflete
mă rog și te implor
ce soartă crudă are omul
când zace înecat de dor

Israel bar Kohav

1950

Furtuna

Nu vreau să trec prin viața ta
ca un nor de vară senin
vreau să bat ca o furtună în tine
ca fulgerul care trăneste cedrul
și rupe firele electrice
pe strada ta

și mai vreau că dimineața
când cauți înainte de a pleca la lucru
știrile despre existența mea
să fie ca o relatarea despre o crimă
în noaptea care a trecut
să simți cum inima-ți oprește o clipă
ca și cum întâmplarea
s-a consumat
aproape de casa ta
chiar la intrare

Moshe Dor

1932

din volumul - Noi și celelalte dezmățuri

Uitare de moment

Să uităm pentru o clipă ce lipsește frumuseții
în splendoarea sa incredibilă.
îi mângâie fața ultimele raze de Soare
muguri de Lună se ridică din trupul ei
orice lucru este unic cât timp nu-i atins
de cel ce nu știe și mușcă din el.
unii cred că frumusețea este o zeitate
dar ea se afla în zugrăveala camerei
în picătura de apă
în gropițele obrazului
în nisipul deșertului
în coborârea nopții.
el omul, dispare fără titluri, fără nume
frumusețea încolțește în ceruri și mii de ochi
o caută cu privirea
ea vie, există și respiră.

**

Tuvia Rivner

1924

din volumul : Urmele zilei

În șir

Am văzut soldați care mărșăluiesc în șir
așa cum sunt ei învățați
că mărșăluiesc soldații

am auzit soldați cântând marșuri de război
exact, după notele învățate

am văzut soldați care atacă sub foc deschis
fără instructor
după cum au fost învățați

am văzut soldați
care poartă o ladă albă
și o depun în pământ..

final de ceremonie.

**

Tzadok Alon

Israel
1954

Poem

Eu scriu de exemplu: copac
și știu că vântul
care suflă sălbatec
îl va smulge din țărână

va rămâne o groapă
sângerândă, de mărime monstruoasă
în carnea gingiilor
din gura pământului

de aceia
imediat după cuvântul copac
scriu:
nu-i vânt
și știu ca va fi pace

**

Yacov Bsor
1934-2006

Poeme 2024

Traduceri – ibidem

Omul tehnologic.

M-am născut. Aveam o o gondolă de lemn cu gemuleț de privit în afară. Prima amintire. Nu pot scrie proză. Eu sunt omul electric, cartezian, mecanicist. M-am născut în epoca ne-electrică, printre opaite și lămpi de gaz. Ziua citeam, noaptea se numărau stele. Bunicul Ilie tăia lemne de foc cu un topor tocit. Din stradă strigau Coadă la topor, Spoi tingiri, Cuțite ascuțim. Coșarii erau frumos de negri. Tehnologia producea tramvaie, căruțe și grilaje de gard grele din fier. Gheață ! Lăptari și țigănci cu semințe la cornet. Unii fumau. Lumea era fascinantă. Citeam TABAC, Sifon. Farmacie. Din ziare vechi bunicul făcea pungii pentru zarzavagii. Cuvântul pap. Pe stâlpi scria *Votați Soarele*. Era galben tocit de ploi cu raze portocalii. Portocale nu erau. Am crescut. Au venit niște oameni și au pus fire de cupru în casă . Becuri, șaltere, curent electric. Lampa lui Ilici zicea abecedarul meu. Am învățat cuvântul liță - firul subțire cu care reparam siguranțele arse. Reșoul de prăjit pâine al bunicii. Capcana de prins șoareci. Câte minuni de descoperit. Scule - un ciocan și clește. Secera și ciocanul. Purtam cravată de pionier. 10 ani mai târziu se dădeau lupte ca să cumperi un pix cu pastă BIC. Tehnica se dezvoltă colosal. Gata cu cerneala, penița sugativă. Veneau fetele și poeziile. Așa am ajuns "poet" . Arta bate toate științele. Foloseam rigla de calcul. La naiba! cine are nevoie de calcule? Natura nu folosește fracții, ea are nevoie de feromoni, hormoni, atracție și difracție. Gândeam gândiri . Cum naiba știe un foton să se reflecte din oglindă. Cum știe un fulger să caute cel mai scurt timp de descărcare? De ce un magnet are doi poli dar dacă îl tai în două, instantaneu apar patru poli. Natura e șmecheră și face ce vrea ea. Ce balamuc fac numerele. Au o viață a lor. Unele sunt prime altele nu. Cu soț și fără, pozitive și negative. Îmi plac indienii mezzo-

americani. Numără pe degete 1,2, 3, 4 ...ce e peste patru se numește mult. E suficient ca sa trăiești. Apoi vin legile. Unele clare altele depind de fenomenul descris. De împrejurări. Tehnologia, fizica devin neclare. La capătul scalei Dzeu care a făcut totul, nu lasă să știi ce e acolo. Cei mai mulți dintre noi nu dorm bine noaptea din cauza incertitudinii. Ce se află între atomi? de ce e nevoie de subparticule, de Bozoni. Undele de probabilitate. Pisicile lui Schrödinger. Mă uit la pisică, nu e moartă e doar slabă, cere hrană. Tehnologia a produs totul de la conserve la vapoare -la nave spațiale. Stau doi cu anii în spațiu și fac poze. Jos - războaie, boli, foamete, tsunami, miliarde care vor să trăiască. Ne înmulțim că e la modă. Și nici nu au citit vreo poezie, de geometrie nu au auzit. nici de tabelul lui Mendeleev. Viața a devenit un coșmar telefonic, inteligența e artificială acum și roboții ne vor înlocui curând. Nu scriu proză. Totul este clar și bine explicat de filosofi. Avem nevoie artă, de frumusețe și de un pahar de bere, Sincer, restul e tăcere...

AG

Dorință

Jaki Shelton Green

Lamele de ras nu au
rănit curcubeul
mâinile nu au furat
lumina din zorii zilei

Rugăciunile rostite în limbi dispărute
nu pot fi ținute în buzunare de mătase
aerul ar putea fi negociat
pentru foc

războiul se poate reinventa
ca o rugăciune a tăcerii

Maxine Chernoff

Ventilatorul

Intru într-o cameră în care un ventilator pare să cânte "Aer! Aer! Aer!" în timp ce vâjâie. Văd că nu este ventilatorul, până la urmă, ci un copil cu fața la perete. în colțul îndepărtat al camerei.

La capătul opus al camerei, un bărbat așezat, își mângâie barba. El continuă să repete: "Da, chiar excelent. Ovații de aer. Napolitane cu aer."

Deconectez ventilatorul și copilul și bărbatul se opresc instantaneu, ca și cum ar fi fost plesniți peste față.

Fântâna Zen

Cele patru broscuțe, pline de pasiune euforică,
eufonice, bineînțeles că nu putea dura.

Așa cum primii pași, trebuie să ducă la un prim
pas greșit, acea cădere atenuată de bambușii bătrâni
cu ramuri carbonizate în Pădurea Indiferenței.
Doar femeia în alb poate simți durerea eclipsei care vine
la masa cerului, solzii lui care se numesc ba nori
ba zenit
deasupra ochilor ei, petalele de mă iubește, nu, da, nu
totul până la infinit este sânge

Ne ofilim de ani în acel desiș al nopții
Apoi, o cădere absentă
în havuzul cu broaște.
și acolo stai mânjită de mătasea falsă a cuvintelor
de trocul mocnit de intrigile eunucului

acel schimb dur, acea meschină faimă
inspecția plată a felinarelor care pâlpâie în noapte....

AG

Dorothea Lasky

Este o lume singuratică

E o lume singuratică

Bună ziua tuturor.

Sunt Dorothea, Dorothea Lasky.

Am făcut ceva foarte rău și...

Îmi pare foarte rău pentru asta.

"Ai făcut ceva foarte rău,

Foarte proastă treabă", spune fostul meu șef.

În Honda lui.

În timp ce-i iau scula în gură - e tot ce mi-a mai rămas.

Bărbați care arată ca niște surferi citesc la barul local.

În timp ce vechiul meu șef mă gonește din mașina lui.

Fără nici un sărut.

Văd o fată drăguță cu ruj mov, ea sunt eu.

Am făcut ceva atât de rău încât

mama mea poate muri din cauza asta.

Laura traversează universul într-o limbă murmurată.

Și în stupoarea ei nu face neapărat legătura între numele meu și fața mea.

Am acționat într-un mod atât de rău încât am făcut-o...

Copilul meu să câștige intrarea la Facultatea de Drept

Și l-au ridicat în aer, chiar și fetele au făcut-o.

Cu o mare petrecere plină de baloane

E ceva atât de greșit la mine

Că înfaș copilului chiar și în somn.

Copilul vine acasă și cade ușor pe scări.

Ca să-i vedem capul crăpând ca un pepene.

Toată presiunea aia s-a acumulat ca o brumă de stele.

Sunt din nou cu gura rujată și ies pe ușă.

E un soare care apune, cu o aureolă în jurul lui.

Le spun oamenilor care mă ascultă că acel soare este Dumnezeu.

Dar ei nu mă cred niciodată, doar mă ascultă.

Ei cred doar ceea ce au fost învățați să creadă.

Adică să nu creadă în nimic.

Ceea ce au fost învățați de când s-au născut.

O cădere

pe potecă
între blocuri de piatră brună
unde dorul
își mărturisește natura
este proba gravitației universale

când un email
te face fericit
chiar și la ora neplăcută a trezirii

când un cerc
te imploră să facă parte
dintr-un pătrat

E o nebunie.
să urăști vizita
migratoarelor
AG

CUPRINS

Delicat	3
Decafonie	4
Legi temporale	5
Forța adevărului.....	6
Lost, not found.....	7
Îți pictez un vis	9
Auzul	10
Licărul memoriei	12
1-2-3.....	13
Urbanism	15
Depresia poetului.....	16
Matematica dorințelor	17
Motivul poeziei erotice	18
Baladă în 5 strofe	20
Un singur nor cerșeam.....	21
Matrimoniale	22
Surdomutul de la parter	24
Pentru Camelia	28
Subtile semnale subtile.....	29
Munchausen	30
AKI NO TANO	32
O remarcă	34
Geometrie.....	35
Norul Interior	36
Tu bei cafea?.....	37
Un glonte de argint	38
Cel mai bun poet.....	40
Sarabande	42
Poem scris cu degetul	44
Discuții cu Raluca Blezniuk.....	45

Elementul AER	51
Poezia ebraică –TRADUCERI	53
Simțurile.....	53
Vine furtuna.....	55
Autoportret.....	57
Linia de demarcare	59
El și EA.....	60
Istorie.....	63
Yael	64
Furtuna	65
Uitare de moment	66
În șir	67
Poem.....	68
Poeme 2024	69
Traduceri – ibidem.....	69
Omul tehnologic	70
Dorință	72
Maxine Chernoff.....	73
Fântâna Zen	74
Dorothea Lasky	75
O cădere.....	77

Iarna care nu a fost

Autori: Adrian Grauenfels
Raluca Blezniuc
Poeți Israelieni contemporani

*

Traduceri: Adrian Grauenfels

*

Dec 2012 - 2024

Desene :
Uca Maria Iov

Fotografii: Nina Selaru

SAGA PUBLISHING

